

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

XVII. Hoe sy in dese jaeren haer selven in't geestelijck leven ghevoordert heeft.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

maeckt haer anders dan geestelijck gekent te hebben. Uyt welcke getuygenisse gewisselijck schynt te blijcken, dat sy in't beginsel van haere wooninghe te Ruremonde, of daer ontrent, de geestelijcke kleederen aengenomen heeft.

XVII. C A P I T T E L:

Hoe sy in dese jaeren haer selven in't gheestelijck leven ghevoordert heeft.

ALs sy de wereltsche kleederen afgheleyt ende de geestelijcke, soo nu geseyt is, aengetrocken hadde, en moest sy niet beginnen haer lichaem aen den geest t'onderwerpen, of de krachten haerder siele door het innigh ghebedt tot Godt te stieren (gelijck andere, die haer eerste jaeren in wereltsche ghedachten ende wercken besteden, ende weynighe gheestelijcke Oeffeningen onder-nemen, tot dat sy't geestelijck kleedt aen trecken) maer moest alleenelijck onderhouden ende volmaecken, t'ghene sy van haer eerste bekeeringhe, dat is van haer jonghe jaeren, seer neerstelijck gheploghen hadde.

Dit heeft sy met soo grooten yver ende vierigheydt onder-nomen, dat sy in korten tijdt seer genaedert is tot de volmaecktheydt, ende veel rijcker van hemelsche schatten gheworden is.

Sy dede haer nacht ghebedt volgens haer gewoonte; maer met meerdere innigheyt als te voren: Dede haer Meditatie inden morghen-stont, op de maniere der Societeyt, als oock d'andere godtvruchtighe Oeffeninghen, die haer voor-gheschreven, of toe-gelae-
ten

ten wierden : Ende dat met soo besondere n voortganck , dat sy heele daeghen ende nachten met Godt vereenight was , tusschen seer selfsaeme jonst en des hemels , ende menighvuldighe verlichtinghen.

Sy hadde Godt altijd in alle wercken, woorden ende ghepeysen, voor ooghen : Ende en mocht oock in't minste , aen de inwendighe bestieringhe tot Godt , of goede meyninghe niet ontbreken , sonder merckelijck daer over van Godt ghestraft te worden. Soo seer wiert sy van Godt self aen-gepraemt , om sonder op-houden den loop der deughden te beneerstighen , alleenelijck haeren Schepper voor ooghen te hebben , ende hem ghetrouwelijck met alle vermoghen te dienen , sonder eenighe aenklevinghe tot haer selven of tot eenigh Schepsel.

T'is eens ghebeurt , dat sy eenighe woorden sprack , eer sy met een suyvere meyninghe haeren Gheest tot Godt behoorlijck in-ghekeert hadde : Als wanneer sy daedelijck haer ziele verduystert vont , door d'ontreckinghe van het goddelijck licht , dat gheduerighlijck haer verstant bestraelde , ende door 't ontrecken van dit licht in haere ziele , eene droefheydt voelde , die haer dede segghen : *Och wat droefheydt had' ick daer van. Ick en hiel niet op van bidden ende wenen. tot dat ick dit licht weder kreegh.* Soo groote ghemeynschap hadde Godt met *Agnes* , dat hy noch werck , noch woort in haer ghedooghde , dat niet suyverlijck tot hem ghestiert wiert.

Door dese gheduerighe verkeerighe met haeren Schepper , wiert haer ziele soo begeerigh , om wesentlijck met haeren Saligh-maeker inde H. Communie vereenight te zijn : Dat sy somwijlen door over groote

begheerte tot dit goddelijk voetsel haerder ziele, he el
 quelende ende als redeloos was, ende scheen in dit le-
 ven niet te kunnen verblijven, maer te beswijcken,
 sonderde Communie dickwilder t'ontfanghen, dan
 haer van den Biecht-vader volgens de ghewoonte der
 Societeyt toe-ghelaeten wiert. Als den Biecht-vader
 desen onverdraeghelijcken hongher bemerckte, ende
 door d'onsteltenisse van haer lichaem, de ghestelteni-
 se van haere hongherighe ziele aensagh, heeft hy haer
 behalven de Sondaeghsche ende de Heyligh-dae-gh-
 sche, oock de Donderdaeghsche Communie toeghe-
 laeten, die aldan onder de gheestelijke Dochters noch
 niet ghebruyckt wiert: Want *Agnes* d'eerste was die dit
 weldaet te Ruremonde ghenoten heeft: Daer nae zijn
 meer andere hier in ghevolght, ende aldus is de Don-
 derdaeghsche Communie onder de geestelijke Doch-
 ters allenxkens ghemeyn gheworden.

Al was sy soo vlammigh tot de H. Communie, wiert
 nochtans somwijlen door den Biecht-vader van de sel-
 ve gespeent: die haer soo wel in dit stuck, als in andere,
 door verscheyde verstervinghen oeffende. Hy bevont
 haer eens uyt'er maeten seer begeerigh om in den
 Kerst-nacht te Communiceren: dit beweegde hem
 om haer te gebieden, dat sy in den Kerst-nacht niet
 en soude ter kercke gaen, maer in haer bedde blijven
 rusten, ende de Communie uyt-stellen tot dat d'oude
 Vrouwe, by de welcke sy woonde, vanden Kerst-nacht
 soude t'huys keeren. Sy was gehoorsaem, al was desen
 korten uytstel vande Communie haer seer gevoelijck.
 Als't oudt vrouwken met d'andere s'nachts naer de
 kercke vertrock, ende sy door gehoorsaemheyt ghe-
 nootsaect was te blijven rusten, gaf sy te kennen aen
 hae-

haeren, lieven, soeten, kleynen, aldergrootsten, aldermachtigsten Bruydegom, haer groot verlanghen tot hem, ende d'overgrootte smerten haerder ziele die 't verbeyden van weynighe uren veroorsaecte. Wat hier op gevolght is, beschrijft sy met dese woorden.

In dese ende diergelijcke genegentheden, ende begeerten, was ick als of de Moeder des Alderhooghsten, aen my d' alderonweerdighste haer kindeken in mijnen arm gaf. Ick dat vast houdende, en wiste van vreught niet, hoe 't met my was. Och desen tijdt en was my maer eenen ooghenblick. Dit soet kindeken wierdt my gelaeten, tot dat ick door gehoorsaemheyt moest opstaen, als ons oudt vrouwen i' huys quam. De Moeder nam het alsdan van my: die geheel den tijdt, dat ick dit kindt in mijn armen hadde, scheen beneffens wyte staen, met een menichte van Engelen my aensiende. Ick stont op: in Wendigh soo vervult met hemelsche blyschap, dat ick niet en wiste, hoe ick 't hadde. Ick gonck ten vier uren naer de kercke, met een groote vernederinghe die ick in my voelde van beschaemtheyt: die soo groot was, dat ick de selve niet en kon wylspreken. Inden tijdt als ick onsen lieven Heere ontfanghen soude, was ick, al of ick buyten mijn selven gegaen soude hebben. Badt om sterckte, tot dat ick mijnen Bruydegom soude ontfanghen hebben. Hem ontfanghen hebbende, kreegh ick van liefde, daer mijn herte vol van was, soogroote pijn aen mijn herte, dat ick in de kercke niet en konde knielen, of sitten, maer moest nyt gaen, een Misse gehoort hebbende.

Door dit ghewelt van liefde heel machteloos zijnde, is sy met grooten aerbeyt naer huys gekeert: maer versweegh d'oorfaecke van haer teghenwoordighe quaele, anders niet segghende, dan dat sy ruste ende eenigheyt noodigh hadde. Sy was gheheel den Kerstdagh als buyten haer selven, heel verflonden in den

genen die sy beminde, den welcken haer soo wonderlijk den voorgaenden nacht, ende in de H. Communie getoefte hadde.

Daer valt noch veel meer te segghen van haere liefde tot Christus, naementlijk aengaende dit Hooghweerdigh Sacrament, ende van de weder-liefde die Christus aen haer betoont heeft: maer dit fullen wy uytstellen tot het tweede Deel.

Op Nieuw-jaerdagh inde Kercke der Societeyt het Sermoon gehoort hebbende, is sy ghevallen in een diepe bedenckinghe vande groote vernederinge ende liefde onses Salighmaeckers die aen de wet der Besnijdenisse sich onderworpen heeft, ende nauwelijcks het leven beghinnende, begoft heeft te lijden, ende sijn Goddelijk Bloedt te storten. Sy voelde alsdan haer herte soo overgoten ende doorwondt van liefde, tot den ghenen die in soo teere jonckheyt haer schulden op hem genomen, ende sijn Bloet oock vergoten hadde, dat sy onbequaem was om uytwendighlijck jet te vatten, ende met een brandighe begeerte vervult was, om haeren Salighmaecker te vergeselschappen in sijn lijden. *Lijden*, seght sy, *was den vollen wensch mijnder ziele*. Ende gemerckt dat dese ingekeertheit langhen tijdt duerde, bleef sy inde kercke sitten, naer dat alle 't volck vertrocken was, niet wetende dat het meer als tijdt was van te vertrecken. Het oudt vrouwken verwondert zijnde, waer dat sy buyten haer ghewoonte, soo langh vertoefde, quam naer de kercke om haer te soecken. Hier wierdt *Agnes* ghevonden, ende van den ghenen die de kercke moest sluyten, vermaent, dat het tijdt was, om naer huys te vertrecken. Sy dede alle gewelt om haer ontsteltenisse aen dese omstaenders te
be-

bedecken: maer en vondt hier toe gheenen middel, mits dat haer ziele schein te smilten, inden brandt van liefde, tot den genen, die haer herte gewondight hadde. Het oudt vrouwken geleyde haer met grooten aerbeydt naer huys ende brocht haer by 't vier: maer sy was met een hittigher vier ontsteken, dat niet verdraeghelijck was. Men moest haer kleederen openen, want haer herte schein te versticken. Sy en konde schier den aessem niet op haelen, de traenen liepen uyt haer ooghen als twee fonteynen, 't was haer dien avondt onmoghelijck eenigh voedsel of versterckinge des lichaems te nutten. Dit duerde eenighe uren, eer sy machtigh was om te bedde te gaen; daer sy nochtans naer verlanghe: niet tot ruste van haer lichaem, maer om sonder by-wesen van andere, ende sonder stooringe sich voorder t'onderhouden met den ghenen die haer herte doorwondt hadde: ende is ten lesten van 't oudt vrouwken tot haer gewenschte ruste gheholpen, al-waer sy aen de liefde den vollen loop gaf.

Dit seght sy gheschiet te zijn acht daghen naer den Kerst-dagh, alswanneer haer verboden wierdt s'nachts ter kercke te gaen, ende bekent, dat sy alsdan noch sieck was van liefde tot Jesus, over de jonste die sy den voorgaenden Kerst-nacht van hem ghenoten hadde, als sy dese Nieuw-jaer-gifte ontfanghen heeft. Seght daer-en-boven, dat dit in 't jaer ons Heeren 1625 ghebeurt is: Jaer en dagh van dese merckelijcke geschiedenissen aenwijsende, 't welck sy in haer andere schriften van dese tijden niet en doet.